

AYFER TUNÇ
Kırmızı
Azap

8. BASKI
♥ can
çağdaş

AYFER TUNÇ
KIRMIZI AZAP

Can Çağdaş

Kırmızı Azap, Ayfer Tunç

© 2014, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

“Kadın Hikâyeleri Yüzünden”, “Soğuk Geçen Bir Kış”, “Kar Yolcusu”,

“Mikail'in Kalbi Durdu”, “Kırmızı Azap” (*Aziz Bey Hadisesi* içinde)

1.-2. basım: YKY, 2000-2001

Can Yayınları'nda 1.-3. basım: 2006-2011

“Kaybetme Korkusu”, “Taş-Kâğıt-Makas”, “Fehime” (*Taş-Kâğıt-Makas* içinde)

1. basım: YKY, 2003

Can Yayınları'nda 1.-3. basım: 2005-2010

“Yük” (*Bir Dersim Hikâyesi* içinde)

1. basım: Metis Yayınları, 2012

Kırmızı Azap

1. basım: 2014

8. basım: Eylül 2022, İstanbul

Bu kitabın 8. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Editör: Mustafa Çevikdoğan

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Arı Matbaası

Davutpaşa Cad. Emintaş Kâzım Dinçol San. Sit. No: 81/39,

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 44009

ISBN 978-975-07-2184-7

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25, Sarıyer/İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750721847

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

AYFER TUNÇ KIRMIZI AZAP

ÖYKÜ

♥can

Ayfer Tunç'un Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Bir Mâniniz Yoksa Annemler Size Gelecek, 2005

Kapak Kızı, 2005

Evelotel-Saklı, 2006

Aziz Bey Hadisesi, 2006

Mağara Arkadaşları, 2006

"Ömür Diyorlar Buna", 2007

Bir Deliler Evinin Yalan Yanlış Anlatılan Kısa Tarihi, 2009

Yeşil Peri Gecesi, 2010

Suzan Defter, 2011

Dünya Ağrısı, 2014

Ayfer Tunç'la Karanlıkta Kelimeler (Handan İnci'yle birlikte), 2014

Âşıklar Delidir ya da Yazı Tura, 2018

Osman, 2020

AYFER TUNÇ 1964'te Adapazarı'nda doğdu. Erenköy Kız Lisesi'ni ve İstanbul Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi'ni bitirdi. İlk öykü kitabı 1989'da yayımlanan *Saklı*'dır. Yazar bu kitabını daha sonra *Evvelotel* adlı öykü kitabıyla birleştirerek *Evvelotel-Saklı* adıyla yayımladı. Diğer öykü kitapları *Mağara Arkadaşları*, *Aziz Bey Hadisesi* ve *Taş-Kâğıt-Makas*'tır. *Taş-Kâğıt-Makas*'ın içinde yer alan kısa romanı *Suzan Defter*'i 2013'te; *Aziz Bey Hadisesi*'ndeki kitaba adını veren eseri 2014'te bağımsız olarak yayımladı. Bu iki kitapta yer alan diğer kısa öyküleri *Kırmızı Azap* ismiyle kitaplaştırdı. Sait Faik'in öykülerinden hareketle TRT için yazdığı *Havada Bulut* adlı senaryosu 2002'de, Orhan Kemal'in aynı adlı romanından uyarladığı *72. Koşuş* adlı senaryosu 2010'da çekildi. Mezun olduğu Erenköy Kız Lisesi'nin kütüphanesine 3 Aralık 2021'de Ayfer Tunç'un adı verildi. Ancak Mayıs 2022'de hiçbir gerekçe gösterilmeden kaldırıldı ve yerine Erenköy Kız Lisesi mezunu olmayan bir yazarın adı konuldu. Ayfer Tunç'un *Kapak Kızı* (1992), *Bir Deliler Evinin Yalan Yanlış Anlatılan Kısa Tarihi* (2009), *Yeşil Peri Gecesi* (2010), *Dünya Ağrısı* (2014), *Âşıklar Delidir ya da Yazı Tura* (2018) ve *Osman* (2020) adlı romanlarının yanı sıra *Memleket Hikâyeleri* (İletişim Yayınları, 2012) adlı anı-öykü kitabı, *Bir Mâninin Yoksa Annemler Size Gelecek* (2001), *"Ömür Diyorlar Buna"* (2007) adlı yaşantı kitapları, Oya Ayman'la birlikte yazdığı *İkiyüzlü Cinsellik* (1994) adlı bir inceleme kitabı ve *Harflere Bölünmüş Zaman* adlı bir e-kitabı vardır.

İçindekiler

Kadın Hikâyeleri Yüzünden	11
Soğuk Geçen Bir Kış	29
Kar Yolcusu	41
Mikail'in Kalbi Durdu	59
Kırmızı Azap	75
Kaybetme Korkusu	87
Taş-Kâğıt-Makas	117
Fehime	137
Yük	145

KADIN HİKÂYELERİ YÜZÜNDEN

Ya ölecektim, ya eski yaralarımın doğacaktım yeniden. Eski yaralarımı benim kadınlar. Yok kadınlar. Çürümüşlüğümdü, hayatımın bir demet ot gibi kurumasıydı kendi kendine; üzerinden çok sular akmış da aşınmış taş parçaları kadar değersizliğimdi.

Korkaklığımı, sinmişliğimi, kendi içime dönmüşlüğümdü.

Köseliğimi sonra, bu yüzden uzadıkça saçlarımı karımın kesmesiydi.

Ayakkabılarımın içine kat kat koyduğum mukavvalardı eski yaralarım, ezildikçe yenilediğim.. pazar günleri evde.. gizlice.

Karımın büyük ama ürküten, siyah ama ağlatan gözleri, parmak eklemelerinden fırlamış kemikleriydi.

Tüccar terzilerin yanlarında çırakken ilk gençliğimde, korkudan titreyen ellerimle taşıdığım kahvelerin fincanlarına çıkan kırmızı dudak izleriydi.

Sonra mahalle arasında dükkânı olan sarhoş fotoğrafçının çektiği, acayip ve acınası düğün fotoğrafımızdı. Her ikimiz de ağlıyor gibiydik.

Ama bütün bunlara rağmen, sonumun böyle olmasını istemezdim. Bilemedim. Anlatacağım hikâye yaşanmadan az evvel ben; otuzla kırk arasındaydım, evliyle

bekâr arasındaydım, sağ ile ölü arasındaydım. Düz, uzun ve ince bir çizgiyi andırırdı hayatım. Bir hastanın ölüm ânı gibi bir şeydi bu. Sanki ben bu uzun ve ince çizgi üzerinde, sonsuza kadar yürüme cezalısıydım.

Bazen, nedense hep kış akşamüstlerinde, dükkânımdaki tezgâhın pencereye bitişen ucuna oturup dışarı bakar ve kendime ben mutlu bir adam mıyım? diye sorardım. İyi kötü bir dükkânım vardı, iyi kötü bir karım vardı, başımı sokacak bir evim, evde kaynayan bir tencerem, iki çocuğum vardı. Öyleyse mutlu olmalıyım diye mırıldanırdım.

Böyle derdim demesine de, karşımdaki aynaya ilişirdi gözüm. Masmavi bir adam görürdüm aynada, ucuz ve mavi bir etek astarı gibi çekmiş, buruşmuş bir yüz. Sanki yüzümün çizgilerine mavi bir mürekkep dolardı. Terk edilmiş bir ev köpeğini andırırdı duruşum. Sebepsiz yere fermuar demetlerini indirirdim raftan, hiç lüzumu yokken düğme kutularının yerlerini değiştirdim. Dükkânı süpürmeye kalkardım ve aynada gördüğüm, terk edilmiş, mavi ev köpeğini unutmaya çalışırdım.

İşte bu yüzden, eteklerine ılık bir denizin dalgaları vuran bir kum tepeciğinden aşağıya yumuşacık yuvarlanır gibi, kendimi bu garip oyunun içine bıraktım.

Oyun, Turcan'ı tanıdıktan sonra başladı. Ondan önce bitişğimdeki dükkânda varis çorabı satan yaşlı, sessiz bir Yahudi vardı. Sabahları karşılaşırsak merhaba komşu der, dükkânına girer, oturur, akşamları sessizce giderdi. Bir gün sessizce öldü. Yahudi'nin dükkânını Turcan aldı. Böylece sessizlik de ölmüş oldu. Bana kalsa, kelini kestaneye rengi ufak bir perukla örten ve attığı her adımla sokağa keskin ve tütünümsü bir koku bırakan bu adamla karşılaştığımızda, kuru bir hayırlı olsun deyip tanışmayı geçştirecektim.

Ama öyle olmadı. Bir gün kapıya bir kamyonet ya-

naştı ve boy boy aynalar indirilirken, hamallarla Turcan arasında tartışma çıktı. Turcan aynaların yarısını indirmiş olan hamalları kovdu ve benim dükkânımdan içeri başını uzatarak; teklifsizce, kırk yıllık dostmuşuz gibi, iri çakır gözlerinde tuhaf bir ifadeyle, beni şaşırtarak ve hatta korkutarak ama çok neşeli, çok da samimi görünerek, bir omuz atar mısın komşu? diye sordu. Bir şey diyemedim, bir limon ekşiliği vardı ağzımda, konuşmaya kalksam buruş buruş çıkacaktı sanki kelimeler. Dükkândan çıktım, aynaları sırtlayıp onun dükkânına taşıdım.

O gün Turcan beni öğle yemeğine, böylece kadın hikâyelerine götürdü. Rakı içtik, piyaz, lakerda yedik. Turcan hep kadınlardan söz etti. Dikkat ettim de sanki onun anlattığı kadınların tümü, adeta kemiksizdi. O kadınların ellerini düşünüyordum, tenlerinin beyazlığından gözlerim kamaşıyordu. Sonra ne kadar da konuşkan ve sıcaktılar onun anlattığı kadınlar. Gülmeyi biliyorlardı.

Bu kadarla kalsa iyiydi. Cep telefonundan hep kadınlar aradılar Turcan'ı. Açık saçık konuştu onlarla, büyük kahkahalar attı, arada bir geçirdi. Gülerken alını terliyordu, terini silerken peruğu oynuyordu. O, kadınlarla; adeta kemiksiz ve alabildiğine beyaz olduklarını tahmin ettiğim kadınlarla konuşurken, ben dünyada ne kadar çok ve güzel kadınlar olduğunu düşündüm. Dünyadaki güzel kadınları düşünürken karım aklıma hiç gelmedi. Eski yaralarım sızladı. Sanki büyük bir yumruk yemiş de içeri göçmüş gibi duran göğüs kafesim, içimdeki sıkıntıya dar geldi, bütün o kadın hikâyeleri derin ve ölümcül bir acı gibi içimi sardı.

Birkaç gün sonra Turcan beni iki arkadaşıyla tanıştırdı ve akşam yemeğine götürdü. Kadın hikâyeleri çoğaldı, çeşitlendi. Onlar; boyları uzun, paltolarını omuzlarına alan, cep telefonlarından durmaksızın kadınların aradığı üç erkek, çeklerden, vadelerden ve kadınlardan konuştu-

lar. Ben onları dinledim, gülmekte geç kaldım, anlamakta zorluk çektim. Sonra onlar anlattıkları kadınlarla buluşmak üzere geç bir saatte kalktılar; ben manalı bir gülüş takındım, anlıyormuşçasına başımı salladım. Hesabı ödetmediler bana. Babacan tavırlarla gülümsediler, omzuma pat pat vurdular.

Lokantadan çıktığımızda nazlı bir kar atıştırıyordu. Onlarla daha önce hiç yaşamadığım bir samimiyetle vedalaştım, üç erkek otoparktan getirtilen arabaya gösterişli edalarla binerlerken, ben taksikle giderim dedim, bir taksiye işaret ettim. Duran taksinin kapısını açıp, binmeden onlara el salladım. Üç erkeğin bindiği araba, gündüz kalabalığından eser kalmamış caddedeki sokak lambalarının ışığı altından geçerek ve üç erkeğin kahkahaları gibi, gürültüyle kaybordu, ben dönüp taksiciye eyvah, dedim. İçerde bir şey unuttum, sen beni bekleme, git. Taksinin kapısını kapatıp lokantaya doğru yürüdüm. Bir sokağa girip taksinin sesini dinledim. Şoförün bir müddet beklediğini, sonra öfkeyle gaza bastığını ve arabasını bağırarak boş caddede kayarak uzaklaştığını duydum. Saklandığım yerden çıktım, yürümeye başladım. Ayakkabılarımın içine koyduğum mukavva parçaları incelmiş, göğüs kafesim içeri çöktü, yüzümün acılaştığını hissettim, kardandır, rüzgârdandır dedim kendime.

Oturduğum sokağa girdiğimde, evler arasında geriliplerdeki yıpranmış, yoksul çamaşırlar keyifsizce sallanıyordu. Sokak lambalarının maviden turuncuya dönen ışıkları, çoktan yatmış mahallelinin karanlık pencerelerinde yansıyor. Evime yaklaştıkça içimde tuhaf bir sevinç büyüdü. Beni acıklı bir sona götürecek oyunun ilk adımını kapımın önünde attım. Omuzlarıma bir diklik geldi, sanki boyum uzadı. Soğuktan morarmış ellerimle olmayan sakallarımı sıvazladım ve anahtarım olduğu halde, otomatın bozuk olduğunu bile bile, aşağıdan zile bas-

tım. Sonra başımı kaldırıp yukarı baktım. Benim dairemin ışıkları yanıyor muydu, yanmıyor muydu, hatırlamıyorum. Çünkü baktım ama görmedim, gözlerimin önünden türlü türlü halleriyle kadınlar geçtiler. Bu yüzden pazen geceliğinin üstüne bir hırka alarak, beş katın merdivenlerini telaşla inen ve bana kapıyı açan karımın yüzünde, var olduğunu çok sonra hatırladığım endişeyi o an fark etmedim.

O gece uyurken hep gülümsediğimi biliyorum.

Bunun gibi tam beş gece yaşadım. Kısa aralıklarla beş gece.. Ancak her gece bir öncekinden daha tatsız oldu, Turcan ve arkadaşları her seferinde bana bir öncekinden daha az ilgi gösterdiler. Beşinci gecenin sonunda beni tuvalette unuttular. Ben bir avuç küldüm, üfleyip dağıtmışlardı.

Altıncı gece hiç yaşanmadı çünkü beni bir daha çağırmadılar. Ama ben kendi kendime bu gecelere devam ettim.

Kime oynadım bu oyunu, niye oynadım? Bilmiyorum. Ama oynarken hoşlandım, mutlu oldum. Hepsini bu. Böyle olacağını bilseydim, hiç oynar mıydım?

Altıncı gecenin yaşanmayacağını anladıktan sonra, kendime üç soru sordum.

Bir: Bu beş gecenin sonunda beş kat aşağıya inip bana kapıyı açan karımın yüzünde gördüğüm şey endişe miydi?

İki: Eve geldiğimde içerisinin sıcak olduğunu hayal meyal hatırlıyordum. Acaba içkinin verdiği sıcaklıktan mı üşümemiştim, yoksa karım bütün gece beni beklemiş ve beklerken sobaya kömür atmış olduğu için mi sıcaktı ev?

Üç: Bu gecelerin sabaha yakın saatlerinde, kadın hikâyeleriyle dolu hayallerden uykuya geçmek üzere olduğum anlarda, karanlıkta karımın gözlerini yüzüme dikti-

ğini, tırnakları kesik, uçları ateş gibi yanan kemikli parmaklarıyla alnımın terini sildiğini hissediyor ama rüya gördüğümü sanıyordum. Hatta, o güzel kadınlarla dolu hayallerime giren bu kemikli parmaklar beni sinirlendiriyordu ve bu yüzden huzursuz bir uyku uyuyordum. Bu his bir rüyanın sonucu muydu, yoksa o kemikli parmaklar gerçek miydi?

Sonra uzun uzun düşündüm. Sorularımın cevaplarını buldum.

Bir: Bu beş gecenin sonunda eve her gelişimde karım endişeliydi. Beni merak ettiğine dair kırık ve tedirgin kelimeler fısıldadığını, ona kan çanağına dönmüş gözlerle ve öfkeyle baktığımı, cevap vermediğimi hatırladım.

İki: Bu beş gece boyunca soba hep yanmış, yani karım beni beklemişti. Çünkü sabahları mahmur gözlerle kalktığımda, sobada gecenin geç saatlerinde atılan iri bir kömür parçasının ferisi sönmüş korunu buluyordum.

Üç: O kemikli ama şefkatli dokunuşlarla alnımın terini silen parmaklara, arzuladığım şeyler olmadığı için kızırıyordum. Ama sert bir hareketle uçları kor gibi yanan parmakları ittikten sonra, bastırılan bir hıçkırığın, zayıf ve yorgun bir bedenin içinde dağılıp kaybolduğunu da duyuyordum.

İşte bu yüzden altıncı gece oyununa başladım.

Dükkânımda, kendi sessizliğimin içinde oturuyordum. Yan taraftan Turcan'ın topuklu ayakkabılarının sesleri, kesme camlardan çıkan çınlamaları andıran kadın kahkahaları geliyordu. Turcan'ın yanında bir yığın kadın olduğunu düşündüm. Adeta kemiksiz, tenleri parlak, konuşkan, cıvıltılı kadınlar.. Sonra akşam oldu, karşımdaki eczanenin, sahafın ve büfenin birer birer yanan ışıkları, parke taşlı sokaktaki su birikintilerine yansdı. Şehrin yorgun ve belleri bükülmüş insanları adımlarını hızlandırdılar. Ben ışıkları yakmayı unuttum. Turcan'ın dükkâ-

nından kadınlar çıktılar; çünkü vanilya, leylak, limon çiçeği, hindistancevizi kokuları duydum. Gözlerimi yumudum, bu tuhaf ve kokulu görünmez bulutların içine gömüldüm. Sokakta sesler azaldı, bütün dükkânlar kapandı. Dükkânların ve evlerin çöpleri sokağın ortasına yığıldı. Sokağın sesleri değişti. Kaba seslenmelere, küfürlere, çığlıklara, polis sirenlerine, koşan adımlara dönüştü. Gece oldu, gece ilerledi.

Gün boyu oturduğum yerden kalktım; atkımı boynuma doladım, paltomu, şekilsiz başıma küçük gelen kasketimi giydim; dükkânı kapadım, kepenkleri indirdim; yavaş yavaş yürümeye başladım. Caddeye çıktım. Cadde boyunca bir aşağı bir yukarı yürüdüm, kaç kere? Hatırlamıyorum. Sonra ara sokaklardan birinde, dört basamakla aşağı inilen, küçük, basık ve ucuz bir meyhaneye girdim. Yarım ufak rakı içtim küçük yudumlarla, ağırdan alarak. Saatime baktım, daha çok erkendi. Rakımı içerken sık sık gözlerim doluyordu, elimin tersiyle siliyordum, etrafa karşı gözüme sigara dumanı kaçmış gibi yapıyordum.

Meyhaneden çıktım, yine bir aşağı, bir yukarı yürüdüm cadde boyunca. Üşüdüm, kadınlı erkekli grupların hep bir ağızdan şarkılar söyledikleri meyhanelerin önünden geçtim. Pavyonların neonlarını uzaktan izledim, kapılarının yanlarına astıkları camekânların içindeki dansöz fotoğraflarına bakacak kadar yaklaşmadım hiçbirine. Caddenin ortasına park etmiş polis arabaları vardı, kedi çığlıkları duydum, tinerci çocuklar yuvarlandılar önümde, geçkin kadınların yürek dolusu bedduaları ilişti kulağıma. Yürüdüğüm yol bitti, yeniden başladım; bitti, bir daha yürüdüm.

Ayakkabılarım ıslandı, üşüdüm. Dükkâna döndüm çaresiz ama önce köşedeki tekeli bayiinden bir şişe şarap aldım. Usulca kepenkleri araladım, kilidi açarken ellerim titredi. Bir hırsız gibi süzüldüm dükkânıma, ışıkları yak-

madım. Tezgâha geçip tabureme oturdum. Şaşkındım, garip bir şekilde heyecanlıydım, olmayan bir şeyi oluyor gibi yapmanın zorluğundan yorulmuştum, bu yüzden elektrik sobasını yakmayı unuttum.

Birden ağlamak geldi içimden. Başımı kollarıma dayadım, ağlarken uyuyakalmışım.

Uyandığımdaya sırtım buz gibi olmuştu, tezgâhtaki küçük lambayı yakıp saate baktım, altıncı gecede eve dönmek için iyi bir saatti. Şarap şişesinden bir iki büyük yudum içtim, mantarını kapatıp şişeyi tezgâhın altına sakladım. Yine bir hırsız gibi süzülerek dükkânımdan, evime gittim.

O üç soru beni hep meşgul etmişti ya, bu sefer aşağıdan baktım evimin pencerelerine. Ağlamalıydım. Karıma sarılmak istedim, omzuna yüzümü gömeyim, bu gece ben hiçbir yere gitmedim diyeyim.. Çıkıntılı küreklemiklerini ellerimin altında hissettim karımın. Sonra kaburga kemiklerini, parmaklarındaki fırlamış kemikleri hatırladım, sarıya çalan esmer yüzündeki donukluğu, cansızlığı. Pencereler, açık olan televizyonun ışıklarıyla renkten renge giriyordu. Uyumamıştı o kemikli kadın.

İşte o öfke, beni bu anlamsız oyuna sürükleyen o öfke, içimde birdenbire büyüdü. Haksızlığı, biliyorum.. Ama oldu. Zile her defasından daha uzun, daha öfkeli bastım. Telaşlı adımlarla, merdivenleri adeta koşarak inen karımın yüzüne bakmadım. Ağlayarak uyuduğum sırada –dükkânda– rüyalarıma giren, renkleri tatlı, kemiksiz, yüzleri cıvıldağan kuşları andıran kadınların hayalleri bozulacak diye korktum. Karımın küskün ve kırık sesiyle mırıldanırcasına bir şeyler sorduğunu duydum. Kes! dedim sert bir sesle. Elbiselerimle yatağa uzandım. Sızdım.

Aslında sızmadım. Kendimdeydim, uyumuyordum. Ama bir sarhoş horultusu çıkıyordu ağzımdan. Karımın incecik bir sesle hıçkırdığını duydum ve yüzüme geniş

bir gülümsemenin yayıldığı, bu gülüşe hâkim olamadığı-
mı hissettim. Sırtüstü yatıyordum ama sanki ayakucum-
daki pencerenin camları tavana yükseldi, açık gözlerimle
odanın tavanını kaplayan bu camda, yüzümü gördüm.
Yüzümdeki gülümseme, odaya süzülen ay ışığının aydın-
lığında geniş ve kanayan bir yarayı andırıyordu. Kâbus
gördüğümü düşündüm.

Yedinci gece aynı meyhaneye gitmedim. Param yok-
tu oraya verecek. Peynir, turşu ve çerez aldım. Tezgâha
yaydım hepsini, bir gazete kâğıdının üstüne. Kalan şarabı
da içtim. Fazla para gitmesin diye elektrik sobasını arada
bir söndürdüm. Paltomu omuzlarıma aldım. Yine uyu-
yakaldım. Bu sefer ağlamadım, rüyalarımdeki kadınlarla
daha ileri gittim. Yine sabaha karşı eve döndüm. Yine zili
aşağıdan çaldım. Karımı bu defa azarlamakla kalmadım,
omuzlarından sertçe ittim. Sabah kalktığımda karımın
bana küsmüş olduğunu anladım. Güldüm kendi kendi-
me. Pazar parasından başka oğlana ayakkabı almak için
de para istedi, güçlkle. Hem küstü, hem para istemeye
mecburdu. Önüne atar gibi bıraktım parayı.

Birkaç gün sonra dükkâna şişman ve dudaklarının
üstü terli bir kadın geldi. Astarlık kumaş, tela, ekstrafor,
düğme, fermuar bilmem ne, bir yığın şey aldı. Aceleciy-
di, telaşlıydı, konuşkandı. Giderken çantasını unuttu, hiç
ses etmedim. Kadın çıkar çıkmaz çantasını karıştırdım.
İçindeki ruju nasıl o kadar çabucak alıp kasaya attığımı
ve çantayı elime alıp dükkândan çıkararak kadının arkasın-
dan bayan! Çantanızı unuttunuz! diye koştüğümü bile-
miyorum. Çabucak yaptım bu işi. Kadın çantasını ace-
leyle kontrol ettikten sonra defalarca teşekkür etti. Kal-
bim çantada rujun olmadığını anlayacak diye küt küt
atıyordu ama rujunu aldığımanın farkına varmadı. Dürüst,
namuslu bir yüzle gülümsedim kadına, sonra bu küçük
aksilikten zararsız kurtulmuş olduğu için memnun kadı-

nın ağır kalçalarını sağa sola savurarak kalabalığın içine karışmasını seyrettim. Şehrin insanları sokaklardan caddeye akıyordu, kalabalıktı. Onları birkaç saniye seyretmekten bile bunaldım, dükkânıma döndüm. Kasanın çekmecesinden ruju çıkarırken ellerimin niye bu kadar titrediğine şaşım, bir koru avuçlamışım gibi yanmasına da. Avucum terledi. Ruju bıraktım, avuçlarımı pantolonuma sildim, tekrar elime aldım.

O gece eve gidip erkenden yattığım, karımın çocuklara susun, babanız çok yorgun, uyuyor dediğini duyduğum sırada hep o ruju düşünüyordum. Kanı andıran kırmızısını, yumuşaklığını..

Ertesi gece dükkânda yemeğimi yedim, şarabımı içtim. Eve telefon edip, karımın heyecanlı ve korkmuş sesiyle alo! alo! dediğini duydum, hiç konuşmadan telefonu kapattım. –Bunu daha sonra sık sık yaptım. Şanslıydım, ben evdeyken de birkaç kez telefon çalmıştı, açmıştım ve yanlış numara deyip kapatmışım, gerçekten yanlış numaraydı. Ama karım kederli gözleriyle bana bakıp erkenden yatmaya gitmişti.–

Karşı komşum sahafın hatırlı müşterilerinin zoruyla aldığı ama satma ihtimali olmadığı için paket yaparken kullandığı, sağa sola –bana da– dağıttığı o alelade dergileri okudum bir süre. Çok şiddetli bir yağmur yağıyordu. Aralanmış kepenklere vurduğunu duyuyordum. Sanki yağmur, benim gizlice yaptığım bir işi örtüyordu, saklıyordu, gürültüye boğuyordu. Ruj tezgâhın üstündeydi. Soyundum, gömleğimi çıkardım. Dudaklarıma ruju sürdüm, gömleğimin yakasına rujlu dudak izi çıkardım. Fanihamın ucuna da değdirdim azıcık.

Öyle uzun süre bakmışım ki gömleğimdeki ize, o esnada o kadar çok ve çeşitli kadın geçmiş ki aklımdan, öylesine kendimden geçmişim ve o kadar uzun zaman kalmışım ki o halde, üşümüşüm. Kendime geldim, aceleyle giyindim. Tam çıkacakken aynaya ilişti gözüm. Mavi yüz-

lü ve kırmızı rujlu, çok hazin bir adam yüzü gördüm aynada, irkildim. Bir peçeteye dudaklarımı sildim. Öyle çok sürttüm ki peçeteyi dudaklarıma, dudaklarım kızardı, rujlu gibi göründü. Bir müddet oturdum, dudaklarımdaki kırmızılığın geçmesini bekledim.

Ruj lekesini ertesi sabah fark eden karımın bütün gün ağladığını çok sonra öğrendim.

Aradan zaman geçti. Haftanın birkaç günü vakitlice eve gittim. Diğer günler dükkânda radyo dinledim, hayaller kurdum. Karımın küskün bir yüzle etrafımda dolanmasından, yalvaran gözlerle bana bakmasından hoşlandım, gizli gizli ağladığını hissettim, gülümsedim. Ağır bir hastalığın pençesine düşmüş gibi uykusunda inlediğini duydum. Bütün bunlar ne kadar sürdü, kestiremiyorum. Ama her geçen gün bu oyundan daha da hoşlandım. Artık benim de bir kadın hikâyem vardı ve buna tek inanan da karımdı.

Çelimsiz, alımsız, kemikli; uzun zamandır yaşlarla örtülü, derin bir kederle bakan iri gözleri bir güzellik değil, ağlama hissi uyandıran karım gündün güne zayıflarken; ben, olmayan bir kadın hikâyesinin sonunu yazmaya çalışıyor ve çocuklarımı okşamayı bile unutuyordum.

Bir akşamüstü dükkâna gelen bir satıcıdan, üzerinde küçük mavi kalpler olan kırmızı bir kravat aldım. Satıcı gemilerde çalıştığını söylüyor, bu kravatı da Avrupa'dan getirdiğine yemin ediyordu. Satıcının İstanbul dışında denizli bir şehir gördüğüne bile inanmadım. Kravatı acı kahverengi yün gömleğimin üzerine taktım. Pek uymamıştı biliyordum ama hiç aldırış etmedim. Tuhaf bir sevinç vardı içimde, sanki o kravatı kendi ellerimle almamıştım da, hiç beklemediğim bir hediye gibi, bir anda avucumun içinde bulmuştum.

Ben dinledikçe onlar anlatıyorlardı. Parasızlık çekiyorlardı, çocukları üniversiteyi kazansın istiyorlardı, işlerinden kovuluyorlar, birbirlerine kazık atıyorlar, ihbar ediyorlar, çalıyorlardı; kimileri kaçaktı, kimileri şantaj yapacak malzeme arıyordu, birbirlerini dolandırıyorlar, her yenilginin acısını daha büyük bir kötülük yaparak çıkarmaya çalışıyorlardı. Karıkocalar birbirlerinden gizli, bu çöplükten kartulmanın yolunu arıyorlardı.

Ayfer Tunç'un daha önce *Aziz Bey Hadisesi* ve *Taş-Kâğıt-Makas* kitapları içinde yer alan kısa öyküleri, *Kırmızı Azap*'ta bir araya geliyor, birbirini bütünlüyor. Hayatın damaklarımızda bıraktığı buruk tat, yazarın edebiyattaki ilk durağı olan öykülerinde de incellekle işleniyor.

Kırmızı Azap, Ayfer Tunç'un 25 yıllık yazarlık birikiminin en önemli köşe taşlarından biri.

#öykü #kadınyazını #yalnızlık #soğuk #aile #aşküçgeni #hesaplaşma
#belgesel

